

Kommissionen. Men min Tvivl er saa stor, at jeg tror, det er rigtigt at henlede Opmærksomheden derpaa. Det gjælder for det Første § 3: den ubetingede Bestemmelse, at Lods'en skal tages blandt de ved Søværnet tjenstgjørende eller derfra med Pension afgaaede Officerer. Jeg har ikke kunnet komme til den Anskuelse, at dette skulde være absolut nødvendigt. Jeg veed meget vel, at der maa forudses en vis Dydighed, som man nærmest finder hos dem, blandt hvem efter Lovforslaget disse Embedsmænd skulle udtages; men jeg tror, at man kan bestemme, at Dydigheden skal findes uden positivent at indskrænke Ministerens Valg til den her nævnte Kreds. — Den anden Paragraf, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, er en Bestemmelse vedrørende § 39, som nærmest findes omtalt i Motiverne til § 43. Jeg finder det overordentlig rigtigt, at man er kommen til det Standpunkt, at ordentligvis skulle alle Indtægter tilfalde Lods-kassen og fordeles efter de Regler, som her ere bestemte, og at man ikke tillader Lods'en at tage højere Betaling end den fastsatte; men man har i § 39 udtrykkelig omtalt de Forhold, hvor det er naturligt, at Lods'en maa tinge med Skibsføreren om Betalingen, nemlig i Tilfælde af Isgang, Storm eller saa haardt Veir, at han maa sætte sig selv i Fare. Paa det Punkt, hvor Lods'en saaledes maa sætte sig i Fare, finder jeg det ikke ubilligt, at han skal have noget af om ikke Alt, hvad der betales mere end de ordinære Lods-penge. Jeg mente, at han enten skulde have Overbetalingen, eller at der i Lods-kassen skulde samles nogle af disse Penge og derigjennem oprettes et Præmiesystem. Det er en betænkelig Sag at sætte sit Liv i Fare, og jeg tror derfor ganske sikkert, at man risikerer for meget, naar Lods'en ikke faar Noget enten selv eller til dem, der maaſte miste deres Forsørger ved den Fare, han udsætter sig for. — Det tredje Punkt gjælder § 58. Deri bestemmes Bøder for Overtrædelse af de i denne Lov ligesom i Instruxen indeholdte Bestemmelser; men tilsidst staar der: „Hvis der ved Lodsinspektørens, Lodsolbermandens eller Lodsverns Ukyndighed, Forsømmelse eller Forførelse er ſket nogen Skade, er den eller de Bedkommende pligtige at erstatte den, saa vidt deres Formue tilstrækker.“ Det er ganske sikkert en overordentlig stor Straf, men denne Erstatning vil hyppig for den Skadelidende, Skipperen eller Assurandøren være aldeles forsvindende, thi hvor den dreier sig om større Summer, ville de igjennem den saagodtsom ingen Erstatning faae. Det er nu maaſke en Selvfølge, men jeg tror ikke, at man bestemt kan sige det efter den Maade, hvorpaa Paragrafen er redigeret, at der ogsaa i dette Tilfælde kan finde Afstedigelse Sted. Men hvis dette ikke er Tilfældet, forekommer det mig, at det udtrykkelig maa siges, at den Mand, der har begaaet en saadan Feil og udsat meget store Verdbier og Menneskeliv for Fare, kan affædiges. Det er

disse tre Punkter, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, og jeg betragter navnlig de to sidste som særdeles vigtige ved Behandlingen af den foreliggende Sag.

Krigs- og Marineministeren (Saffner): Jeg kan jo ikke Andet end være særdeles tilfreds med den Modtagelse, som dette Lovforslag idag har fundet her i Thinget, idet de ærede Talere, som have haft Ordet, i det Væsentlige have sluttet sig til Lovforslaget, og kun paa ganske enkelte Punkter have udtalt nogen Tvivl, om man ogsaa der netop havde truffet det Rette. Disse Punkter have ogsaa været Gjenstand for Dissens i den nedsatte Kommission, som med saa stor Dydighed har løst det den giuene Sværv. Ogsaa ved Overveielser, der have fundet Sted i Ministeriet, og ved de Erklæringer, man senere har indhentet netop om disse Punkter, har det viist sig, at det ikke var saa ganske let at træffe den rigtige Afgjørelse. Det vanskelige Punkt er uægtelig det, som er fremdraget af de tre første Talere, nemlig det, der omhandles i § 33, hvorledes der skal forholdes med Lodsbetalingen, naar et Skib bliver bugseret af et Dampskib. Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Søsen) kom til det Resultat, at den rigtigste og letteste Lösningssmaaede mulig turde være den, at man i Loven fastsatte, at et Skib, som blev bugseret af et Dampskib paa Fjordene, skulde betale halve Lods-penge. Jeg kan forstaa, at en æret Landssthingsmand kunde komme med denne Udtalelse efter den Opfattelse, han har af Lodsforholdet i det Hele, idet han kort før han fremførte dette Forslag udtalte, at det Onsteligste var, at, naar der ikke bliver taget Lods, skulde der heller ikke betales Lods-penge; men det lod sig vel ikke gjøre. Det er jo imidlertid netop det, Lovforslaget gaar ud paa at fastsætte, at, naar Lods ikke tages, skal der ikke betales Lods-penge. Det er et Princip, som gaar igjennem hele Lovforslaget, og at bestemme, at der i enkelte Tilfælde skulde betales halve Lods-penge, vilde være fuldstændig at komme i Strid med dette Princip. Man vilde vel heller ikke være berettiget til at indføre det ved Lovgivning; det vilde — i det Mindste for visse Farvandes Bedkommende — komme i Strid med, hvad der er fastsat i Traktaten af 14de Marts 1857. Jeg forstod ikke ret det ærede 7de Medlem for første Kreds (Carstensen), naar han udtalte nogen Tvivl, om ikke Bestemmelsen i Lovforslagets § 12 muligvis kommer i Strid med Traktatens Bestemmelser. Det tror jeg ingenlunde er Tilfældet. Lovforslaget opretholder, at Ingen er pligtig at betale Lods-penge, naar Lods ikke tages, og at det er en ganske frivillig Sag, om man vil tage Lods eller ikke; men derimod bestemmer Lovforslaget, at, naar Lods benyttes i danske Farvande, skal man dertil benytte en dansk, autoriseret Lods. Der var jo en anden Bei, man kunde gaa ved Spørgsmaalet om Erklæggelse af